

Những mối tình...sét đánh

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Ở cái ngưỡng ngoài 25 tuổi, bỗng nhiên bao nhiêu năm trở lại với chuyện tình cảm, giờ lại muốn nghĩ về họ - những người đã đến và đi như những nốt nhạc xuất hiện rồi tan đi ... Nói là mối tình cũng chẳng đúng vì có những người chưa từng nói lời yêu, mà có thì cũng chưa được nhận lời. Không hiểu trên đời này có cái mà người ta duyên, phận hay không, và cũng chẳng ai định nghĩa được là có tình yêu sét đánh hay không, có thể đúng với này nhưng lại không đúng với người kia. Với tôi không hiểu sao lại có duyên với những anh chàng dính sét đánh sau lần đầu gặp mình - dù biết tôi không đẹp.

Người đầu tiên - Mối tình đầu.

22 tuổi, tôi vẫn chưa có mảnh tình vắt vai, thực ra từ khi còn học phổ thông, có không ít người theo đuổi, nhưng tôi còn quá vô tư, lên đại học năm đầu vẫn bờ ngõ, chỉ thích rong ruổi chơi với bạn bè, sang cuối năm thứ 3 tôi gặp anh-Một con người bình thường nếu không muốn nói là chẳng có ấn tượng gì, đó là anh họ của thằng bạn, hôm đó chúng tôi đến nhà trọ của 2 người tổ chức ăn cơm, tôi suýt nữa chào anh bằng chú dù anh chỉ hơn tôi 6 tuổi.

Buổi tiệc nhỏ diễn ra khá vui vì tập hợp được toàn cả cứng lâu lắm mới gặp, chỉ biết là sau khi tan cuộc, mấy ông con trai đã khá say, mệt, tôi và con bạn đạp xe về nhà trọ, vừa đi khỏi 5 phút điện thoại đổ chuông, là anh gọi điện, anh nói là ấn tượng với tôi lắm, hơi bức mình vì mới gặp lần đầu mà dám nói thế, phải chăng là lỡ mạng quá.

Từ đó anh chính thức tấn công, cuối tuần nào cũng đều đặn xuống thăm, tết anh đến nhà xin phép bố mẹ dẫn tôi đi chơi nhà anh em, bạn bè khiến ai cũng hiểu nhầm là yêu nhau rồi, dù lúc đó chưa có gì, đến cả năm trời, khi anh dẫn tôi ra cây cầu bên dòng sông Mã thơ mộng, những bóng điện hai bên hắt xuống khiến dòng sông lung linh lạ kỳ, bên khung cảnh thơ mộng ấy anh nắm chặt tay tôi, chẳng nói gì, chỉ nắm tay như thế, rồi ...Màn tỏ tình đầu hơi vụng về nhưng khá ấn tượng, có lẽ Thiên thời, địa lợi, nhân hòa ..Trái tim tôi vốn nhạy cảm và có chút máu nghệ sỹ nên mơ mộng, lãng mạn lắm, thế này

sao không đổ gục được, vậy là yêu..

Yêu rồi mỗi ngày lại có một chuyện, khiến mọi việc trở nên khó khăn hơn, chẳng như tôi nghĩ, ngày thứ 15 yêu nhau chúng tôi đi chơi cùng nhóm bạn thân của tôi, xe bị tai nạn, tôi bị thương ở chân, máu chảy đầm đìa, cách cư xử của anh làm tôi hụt hẫng, tim dường như có ai đó bóp nghẹn, cảm giác gì đó như hoang mang – anh sống nội tâm, ít nói, ít chia sẻ, tôi hoang cũng đúng thôi, nhưng tôi sợ nỗi hoài nghi đó lại là sự thật...

Tôi vẫn tha thứ cho anh nhưng 1 tháng sau, tôi chia tay anh, chỉ bằng 1 tin nhắn lúc nửa đêm-Anh níu kéo mất hơn 1 năm, tôi vẫn cương quyết không phải vì hết yêu, mà vì lòng tự ái quá cao, cái tôi quá lớn, và biết anh không phải là chỗ dựa chắc chắn cho tôi trong ngôi nhà mà mẹ anh làm chủ tất cả..Và vì lúc đó tôi còn quá trẻ, khi người ta trẻ người ta có thể mắc sai lầm...

Người thứ 2 - Người đàn ông ấm áp nhất

Chia tay mỗi tình đầu được 3 tháng, tôi gặp anh khi đi uống nước cùng bạn, nhóm bạn của anh cũng chơi với bạn tôi. Lần đầu gặp nhau anh nhìn tôi chăm chăm không giấu giếm, tất cả những gì tôi nói hôm đó anh nhớ hết, cả khoảnh khắc tôi nhìn xung quanh xem còn cửa hàng sách báo nào mở cửa không anh cũng lưu tâm, tối hôm đó tôi cũng nhận được điện thoại của anh - anh nói:

- Anh muốn ở bên cạnh em, cho anh cơ hội nhé!

Rất bất ngờ thậm chí tôi còn chưa nhớ nổi khuôn mặt anh thế nào, sáng hôm sau anh nhờ người mang đến nhà trọ tôi một tập báo mới đủ thể loại vì vô tình khám phá ra sở thích này của tôi, từ hôm đó dù mưa, nắng, bão lũ ngày nào anh cũng đến đưa chúng tôi đi ăn uống, hát hò, tất nhiên là cả nhóm bạn anh ấy và nhóm chúng tôi, anh là người tình cảm, cởi mở hơn mỗi tình đầu của tôi.

Trái tim tôi lúc đó nguội lạnh. Tôi phũ phàng thậm chí là xử sự độc ác với anh có những hôm anh đợi mưa đến nơi người ướt nhẹp, tôi chỉ mở hé cánh cửa rồi đẩy anh ra. Anh về khi chỉ kịp nhìn thấy tôi 1 giây, trời vẫn mưa nhưng chẳng bao giờ anh giận, anh khó chịu, lúc nào cũng nhịn nhường hết

mức, anh chiều chuộng tôi bao nhiêu, tôi tàn nhẫn với anh bấy nhiêu, đến mức các chị ở cùng nhà trọ thương anh đến mức phải khóc lên, họ động viên anh, ủng hộ anh, họ quát tôi sao ác thế, tôi không biết nữa chỉ biết là anh thật lòng với mình, nhưng lại không thể đón nhận được.

Sau 2 tháng tôi ra đi, mất liên lạc với anh, xóa tên, thay số, bạn tôi bảo anh như phát điên lên, anh bỏ việc đi lòng sục tôi khắp nơi, 1 năm sau, tôi đã đi làm ở một huyện miền núi, anh tìm được số điện thoại, và lại quay lại những ngày tháng theo đuổi tôi, vẫn nồng nàn, vẫn chiều chuộng, vẫn tình cảm như thế, anh nói chưa bao giờ quên được tôi giờ chỉ một phút.

Tôi lại phũ phàng nói dối anh là chuẩn bị cưới chồng, bảo anh đừng làm phiền nữa, anh bất động một lúc, tôi nghe anh khóc, tôi vội cúp máy, lần đầu tiên trong đời tôi khóc vì anh, nhưng vẫn không hiểu, có một cái gì đó ngăn cản tôi, nó vô hình nhưng lớn lắm, mạnh lắm, đến mức tôi không thể đến bên anh, dù nhiều lúc tôi chỉ muốn được anh ôm lấy tôi, bao bọc trong đôi tay rắn rỏi, mạnh mẽ, nhiều lúc cần che chở tôi muốn chạy đến bên anh, vậy nhưng ...

Lại thay số. 2 năm sau tôi vẫn thế, lẻ bóng, lạnh lùng, băng giá..những cụm từ mọi người nhận xét về tôi, càng làm việc tốt bao nhiêu, càng cô đơn bấy nhiêu, một hôm nhận được điện thoại từ một người lạ hoặc, xưng là người yêu anh, chị ấy nói aanh chị sắp cưới nhưng hơn 3 năm rồi anh ấy không quên tôi, anh nói yêu chị vì nhìn chị hao hao giống tôi, mỗi lần uống rượu bên chị anh lại gọi tên tôi, chị khóc và chửi, chị giằng xé, chị than thở, tìm tôi như có ai cầm kéo cắt vụn ra từng mảnh rỉ máu. Tôi không đủ can đảm gọi cho anh, dù chỉ là hỏi thăm bình thường,

1 năm sau, 4 năm anh dành tình cảm cho tôi, anh gọi điện, vẫn giọng nói ấm áp nhất dường như chưa bao giờ thay đổi, chị ấy chờ anh thay đổi, anh chị hoãn cưới nhưng chị vẫn yêu anh, anh bảo:

- Chỉ cần em nói câu đồng ý, anh sẽ bỏ hết để ở bên em, nếu em vẫn nói không aanh chị sẽ làm đám cưới.

Tất nhiên tôi không thể nào sau bao nhiêu ngày tháng hành hạ anh, rồi giờ đây ngang nhiên cướp anh ra khỏi tay chị chỉ với một câu nói.

- Anh chị sống hạnh phúc nhé!

Anh cúp máy ngay và không còn liên lạc nữa, ngày cưới anh nhắn một cái tin dài, rất dài, tôi đã xin nghỉ và bỏ trốn một mình, tôi chưa bao giờ khóc nhiều đến thế

Người thứ 3 - Người làm hồi sinh trái tim tôi.

Anh hơn tôi 8 tuổi, thành đạt, chín chắn, anh ấy làm việc dưới quyền bác kết nghĩa của bố tôi, tết năm ấy anh cùng bác về nhà tôi chơi, và lạ kỳ thay, khi xe vừa lăn bánh khỏi cổng nhà tôi, anh nhắn tin “Chết rồi, nhớ em mất rồi”, tiếp sau đó cũng là những khoảng thời gian anh hành hạ cái điện thoại, nhắn tin, gọi điện bất kể lúc nào có thể, có lẽ vì đã lớn tuổi nên anh cũng khá điềm tĩnh chẳng bao giờ tranh luận quá gay gắt, lúc nào cũng nhường nhịn, tôi vẫn thế, thích gây sự, cái vẻ bề ngoài và lời nói của tôi luôn trái ngược với tình cảm và suy nghĩ của mình, quả đúng là ” Con gái nói ghét là yêu, nói yêu là ghét, đừng nghe những gì con gái nói, hãy nhìn vào đôi mắt...” nhưng anh không hiểu, thấy tôi hay gắt gỏng anh bảo tôi ghét anh lắm nhỉ, không lẽ tôi bảo không, tôi gật, anh buồn..

Còn nhớ không biết bao nhiêu lần tôi nhận lời hẹn gặp anh, rồi lại hủy vào phút chót có những hôm anh chạy 60km đến gặp khi tôi đồng ý, rồi để chế độ im lặng ngủ quên mất..Anh không trách, chỉ buồn..

Sự che chở, ấm áp chân thành của anh dần dần sưởi ấm trái tim giá lạnh của tôi, có lẽ nó đã quá cô đơn và chính nó tự làm mình tổn thương quá nhiều rồi, tôi chờ đợi, chờ đợi anh nói ra những từ ngữ thiêng liêng đó, tôi muốn anh nói ra là anh yêu tôi chứ không chỉ là những quan tâm, những hành động hàng ngày, nhưng dường như anh có sự hiểu lầm, anh nghĩ rằng tôi ghét anh lắm, tôi chịu nói chuyện vì anh là đồng nghiệp với bác tôi thôi, Tại sao anh lại không hiểu một cô gái sẽ chẳng bao giờ nhắn tin, hay nghe điện thoại cả đêm cùng anh chỉ đơn giản vì anh là đồng nghiệp của người thân cô ấy cả..Tại sao anh không nói...

Tôi đã chờ đợi, vẫn chỉ là thụ động chờ đợi 2 nămNhưng anh đã ra đi mãi mãi sau một tai nạn giao thông. Tôi trốn đến một nơi, chỉ có một mình, tôi khóc và ốm ngay sau đó.

Đó là 3 người đàn ông trong số những người đã đi đến trong cuộc đời tôi, nhưng 3 người này đã để lại cho tôi nhiều cảm xúc nhất, từ đó đến nay, tôi vẫn chờ đợi, chờ một người nào đó có hình bóng na ná như thế, tôi đã được nhận quá nhiều mà không biết trân trọng, đã từng phũ phàng quá nhiều làm tổn thương không ít người, trái tim tôi cũng tự làm nó bị thương, có những nỗi đau có thể bù đắp, có những vết thương có thể chữa lành, có những quá khứ có thể lãng quên, nhưng với tình yêu tất cả những điều đó đều để lại vết sẹo..

Người thứ 4 - Tia nắng ấm áp giữa mùa đông

Anh đứng ngó người nhìn tôi không chớp mắt ngay lần đầu tiên, bộ dạng của tôi lúc đó khá buồn cười và ấn tượng đến mức tôi phải bực mình nói

- Anh vô duyên thế, sao nhìn người khác chăm chăm vậy? - Nói rồi tôi bỏ đi.

Vậy mà sau buổi hội thảo anh lẻo đẻo đi theo xin bằng được số điện thoại, ngày hôm đó không có cuộc gọi nào cả.

Hôm sau, đang lúi húi xử lý mớ hồ sơ gấp, cộng với căn bệnh viêm xoang lại tái phát mỗi khi đông về, khiến toàn thân rã rời, mệt mỏi như muốn ngã quỵ, sếp phó đảo qua phòng đưa cái mảnh giấy có địa chỉ lạ hoắc, bảo qua đó gặp khách hàng của sếp, đích thân em phải đi-sếp hạ lệnh, dù mệt nhưng tôi vẫn cố gắng dậm lại chút phần hồng cho đỡ nhột nhạt, tôi lại ít son cho có sức sống, gọi xe lao đi.

Khách hàng là anh - người vô duyên mà vẫn đứng chăm chăm nhìn tôi hôm qua, tôi chưa kịp ngồi anh đã đứng dậy ập úng:

- Anh xin lỗi vì gặp em bằng cách này, mình làm quen nhé.

Tim tôi chột nhối lên, tôi nhìn anh chăm chăm, không chớp mắt trong sự ngạc nhiên tột độ của anh, lại một người nữa, gặp tôi lần đầu...và...Tôi thấy có hình ảnh của mối tình đầu, tôi nhìn thấy người đàn ông mà tôi đã hành hạ anh ấy suốt 4 năm, tôi thấy người đàn ông thứ 3, ánh mắt buồn buồn mà vẫn luôn bên cạnh khi tôi cần, tôi thấy tất cả như đang đứng trước mặt, đang chuyển động, chập chờn, tôi muốn gặp họ, tôi muốn nói với họ, nhưng mọi thứ bỗng nhòe đi, mờ ảo rồi mất hẳn....

Mở mắt ra, trước mặt tôi là màu trắng toát của bệnh viện, chiếc quạt tường màu xanh nổi bật in trên nền trắng như một điểm nhấn, và bên cạnh là một khuôn mặt đang vô cùng lo lắng.

Ngoài cửa sổ, những tia nắng giữa mùa đông đang len lỏi chen vào phòng, có lẽ tôi cần cho bản thân mình và cho cả anh một cơ hội.